

[C. J. F. Sven.]

væsenet, have været Anledning til at optage til Overvejelse Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde foretrække at gaa over til fri Næring fremfor at holde paa det bundne System. For saa vidt man virkelig vil have billigere Medicin for enhver Pris — altsaa ikke for enhver Pris, jeg vil snarere sige: uden Pris —, saa var fri Næring maaske en af Vejene, selv om jeg indrømmer, at den billige Medicin betyder adskillige Færer i Retning af daarlig Medicin, noget, som efter mit Skøn er af langt større Betydning end Spørgsmaalet: lidt mindre kostbar eller lidt mere kostbar Medicin. Paa den anden Side skal jeg indrømme, at der neppe er nogen stærkere Stemning for fri Næring, uagtet man jo, hvis man principmæssigt er imod Bevillinger, lige saa vel maa være mod de personelle som mod de reelle — dette være sagt til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Bjerring), som jo gik stærkt imod de salgbare Privilegier. Skal man endelig ind paa dette Spørgsmaal, kan der virkelig ogsaa mod de personelle Bevillinger anføres mange og vægtige Grunde.

Det har hidtil været saaledes, at Bevillingen til at drive et Apotek blev meddelt „kongeligt“. Jeg gaar ud fra, at man, naar man har foreslaaet at stryge den hidtil fulgte Praksis: at Meddelelsen skete ved en kongelig Bevilling, ikke har tilsigtet nogen Realitetsændring i de nugældende Regler, men har ment, at det kun var en Formsag. Heri er jeg ganske uenig. Det spiller efter mit Skøn en vis Rolle, at det er en „kongelig“ Bevilling, der meddeles. Ligesom man har kongelig udnævnte Embedsmænd, vilde det være naturligt at bevare for Apotekerne dette lille Ord „kongeligt“.

Oprettelse af Apoteker skal fremtidig kunne tillades af Indenrigsministeren. Saa vidt jeg ved, sker det nu efter kongelig Resolution; dette er ikke blot en Formsag, idet det betyder, at der er en noget større Garanti med Hensyn til Betimeligheden og Forsvarligheden af nye Apotekers Oprettelse. Lovforslaget siger herom ikke andet end, at det er Indenrigsministeren, der efter eget Tykke kan oprette nye Apoteker. Jeg vilde finde det naturligt, at der dog blev sat visse Grænser, saaledes at man, hvis en Kommune ikke ønskede et Apotek, ikke ligefrem skulde kunne paatvinge den et saadant. Ligeledes burde en Kommune, som ønskede et Apotek placeret paa et bestemt Sted i Kommunen, have det afgørende Ord.

I det Kapitel, der omhandler Apotekets Drift, foreslaas den Bestemmelse nu lov-

fæstet, at man fra Ministeriets Side kan paalægge en Person, der faar et personelt Privilegium, Pligt til at købe Forgængerens faste Ejendom. Der foreligger en justitsministeriel Bekendtgørelse, der har opstillet visse Regler i saa Henseende. Den er imidlertid kun brugt meget lidt, og jeg tror, det vilde være heldigt, om man i videre Omfang kom ind paa at paalægge saadanne Forpligtelser, ikke af Hensyn til den paa-gældende faste Ejendoms Ejer, altsaa den tidligere Apoteker, men fordi det er min bestemte Opfattelse, at man derigennem vilde sikre sig bedre og mere tidssvarende Apoteker, idet den Apoteker, der ved, at hans Eftermand har en vis Forpligtelse — indenfor rimelige Grænser — til at afkøbe ham den Ejendom, i hvilken Apoteket findes, ganske naturligt vil ofre mere paa Indretning, Vedligeholdelse og lignende af de Apoteklokaler, der er indrettet i denne faste Ejendom.

Bestemmelsen om, at Indenrigsministeren for de Apotekers Vedkommende, der kun har en mindre Omsætning, kan tillade, at man ikke har den almindeligt foreskrevne faglige Bistand, finder jeg god. Jeg tror, det er rigtigt ikke at forlange denne overkvalificerede Arbejdskraft paa Apotekerne. I lige Maade maa jeg ytre min Tilslutning til Bestemmelsen om, at Indenrigsministeren kan dispensere fra den normalt gældende Regel, at et Apotek skal være aabent Dag og Nat. Der staar i Lovforslaget, at Ministeren kan dispensere med Hensyn til nogle Timer om Dagen. Jeg kan ikke forstaa, at der ikke skulde kunne dispenseres ogsaa for Nattens Vedkommende, det maatte vel lige saa godt kunne indføres. Og jeg synes heller ikke, der er nogen Grund til at begrænse det saa stærkt, at det kun kan ske nogle Timer; jeg synes godt, man kunde overlade til Indenrigsministeren efter fuldkommen frit Skøn at bestemme, hvor lang Tid et saadant mindre Apotek kan være lukket.

Derimod er jeg mindre begejstret for Bestemmelsen om, at Ministeren kan paabyde, at et af flere Apoteker paa samme Sted skal holdes lukket paa bestemte Tider. Jeg synes, det maatte være nok, at Ministeren havde en Beføjelse til at dispensere fra den almindelige Regel, saafremt et Apotek ønskede at holde lukket og man vidste, at andre Apoteker paa samme Sted samtidig var aabne; men at Ministeren ligefrem i den Grad skal kunne blande sig i Apotekernes Luknings- og Aabningstider, naar det ikke er absolut paakrævet, synes jeg ikke, der er nogen Anledning til.